

Poimintoja 2001 lehdestä:

MITEN PÄÄSEN ALKUUN OMAN SUKUNI TUTKIMISESSA?

Kolme vuotta sitten minä tiesin suvustani vain isovanhempieni nimet ja syntymäseurakunnan. Ryhdyin toimeen ja soitin kaksi puhelua. Pyysin puhelimitse sukuselvityksen Viitasaaren ja Kivijärven seurakunnista ja sain selvitykset – tietysti käypää maksua vastaan. Lisäksi sain suppean valmiin selvityksen suvun isännistä 1600-luvulta. Luin kyseiset paperit ja poimin omasta sukuhaarastani 14 sukupolvea. Yhden viikonlopun aikana kirjoitin isännistä ja heidän maatiloistaan luettelon suoraan alenevassa polvessa vuodesta 1613. Esi-isäni ovat olleet maanviljelijöitä ainakin 387 vuoden ajan. Kävin vielä katsomassa nykyään pystyssä olevat maatilat ja kadonneiden talojen paikat ja otin niistä valokuvat.

Oma selvitystyöni on tuonut minulle itselleni suurta tyydytystä, vaikka varsinaisesta sukututkimuksesta ei tässä tapauksessa voi puhua. Kymmenet läheiset sukulaiset ovat saneet minulta tämän selvityksen. Noin sata sukulaista on saanut suvun historian rungon lähes neljän sadan vuoden ajalta ja kaikki tämä kahden puhelinsoittoni suuruisella vaivannäöllä.

"Kuka minä olen?" Miten sukumme arkielämä on sujunut menneinä aikoina? Kuinka paljon se eroakaan tämän päivän elämästä. Tulee katseltua näitä Keski-Suomen maisemia eri silmin: "täältä minä olen tullut".

Mielestäni tämä on tarpeeksi hyvä esimerkki siitä, miten kuka hyvänsä voi tehdä tämäntapaisen sukuselvityksen. Se saattaa sitten avata tekijälleen kokonaan uuden kiinnostavan maailman ja jopa innostaa jatkamaan syvällisemmin suvun vaiheiden selvittämistä. Enitenhän siitä on aina iloa ja hyötyä selvityksen tekijälle itselleen. Onneksi sukuseuralla on omat internet-kotisivut. Se on helppo kanava välittää pieniäkin selvityksiä ja tiedon muruja laajemmalle sukulaisjoukkoille.

Siksi olisi tärkeätä saada mahdollisimman monia sukulaisia toimintamme piiriin.

Sukukokouksemme Savonlinnassa ensi kesänä pyrkii neuvomaan, mistä sukuselvitykseen liittyvää materiaalia etsitään nykyaikaisten tietoverkkojen avulla ja miten sukuseura palvelee tässä asiassa.

Sukuseura on sukulaisia varten. Se ei vaadi mitään, mutta onnistuessaan se antaa sellaista uutta elämääsi, jota ei ole tullut arkipäivän kiireessä ajatelleeksikaan.

Hyvät sukulaiset! Vetoan teihin. Otetaan tavoitteeksi hankkia mukaan Savonlinnan kokoukseen ainakin yksi uusi sukulaisperhe, joka aikaisemmin ei ole ollut mukana.

Savonlinnassa nähdään

Terveisin Leo Juliuksen poika

Ensio Ikonen

<p>Sukuseuran pitkäaikainen jäsen</p> <p>AUNE IKONEN 100 VUOTTA</p>	
	<p>Aune Ikonen juhlavieraineen Kivelän sairaalassa 10. joulukuuta 2000. Edessä oikealla kirjoittaja, professori Ensio Ikonen.</p>

Säveltäjä Otto Kotilaiselle ja vaimolleen Idalle (s. Luukkonen) syntyi 10. joulukuuta 1900 esikoinen, joka sai nimekseen Aune Henriikka. Aunen lapsuudenkoti oli vieraanvarainen ja vilkkaasti seuraelämään osallistuva koti. Sen isäntävälle eivät olleet vieraita myöskään poikkitaiteelliset tuttavuus- ja ystävyyssuhteet.

Tehtaankadun kansakoulusta (jonka vakituiseen opettajakuntaan kuuluivat Otto-isä ja tämän lapsuudenystävä, runoilija Alpo Noponen) Aune siirtyi tyttökouluun jossa kävi keskikoululuokat. Sitten olikin siirryttävä ansiotyöhön, ja 17-vuotiaasta Aune omistautui vuosikymmeniksi Helsingin kaupungin palvelukseen virastotyöntekijänä pääasiassa kaupungin tilastotoimistossa.

Vuonna 1921 Aune Kotilainen avioitui silloisen lääketieteen opiskelijan Eino Ikosen kanssa. Tällöin Aunen kummisetä Eino Leino lähetti ”Munkkiniemen Pensionaatissa” (myöhemmin Kadettikoulu) kirjoittamansa runon ”Kummityttärelle”. Runon päätössäkeet kuuluvat:

<p>”Sytty sydäntähdet suuret monen aamun, ehtoon; tuikkikoon nyt kaikki tähdet Aunen lemmen lehtoon.”</p>		<p>Aune Kotilainen kuvattuna 17-vuotiaana Tyyne Böökin studiossa Siltasaarenkadulla Helsingissä</p>
---	---	---

Avioliitosta syntyi kaksi poikaa, esikoisena vuonna 1922 tämän kirjoittaja Ensio, ja vuonna 1941 Ilmo Aarre. Hyväsydämisessä huolehtivaisuudessaan äiti lahjoitti pojilleen näiden 19 vuoden ikäeron vuoksi varsin erilaisiin kausiin sattuneen kultaisen lapsuuden.

Lastenlapsia Aunella on viisi, lastenlastenlapsia tähän mennessä neljä. Äitimme kotikieli on aina ollut savo, virastokieli sitä vastoin suomi tai ruotsi!

Sata vuotta myöhemmin

Satavuotispäivän juhlistaminen 10. joulukuuta 2000 aloitettiin Kivelän sairaalassa Helsingissä, jonne päiväsankari oli jo pari vuotta sitten joutunut pysyvään hoitoon, menetettyään tapaturmaisesti liikuntakykynsä. Sairaalan avarassa aulassa kokoontui noin 30-henkinen joukko lähiomaisia, läheisiä sukulaisia ja ystäviä.

Läsnä olivat muun muassa vuorineuvos Veikko Vainio, rovasti Hannu Kotilainen Paula-vaimoineen poikansa, oopperalaulaja Juha Kotilaisen kanssa, professori Matti Tuloisela Kaisu-puolionsa ja poikansa, oopperalaulaja Tuomas Tuloiselan (puolisoineen) kanssa, sekä kirjailija Satu Waltari Elstelä (Aunen serkun tytär).

Kolme baritonia Juha, Matti ja Tuomas lauloivat Sibelius-akatemian vararehtorin Tuula Kotilaisen säestämänä isäpapan Otto Kotilaisen laulun "Kunnia korkeudessa" (sanat Aapo Kohonen). Aune kuunteli tarkkaavaisesti sairaalasängyssään. Läheisen joulun merkeissä laulettiin vielä yhteisesti "Kun maass' on hanki" (sävel Otto Kotilainen, sanat Alpo Noponen).

Onnittelusähkein Aune Ikosta muistivat muun muassa Otto Kotilaisen elämäkerran kirjoittaja Ilta-Saima Syrjä ja hänen puolionsa kenraalimajuri Pentti Syrjä, sekä pitkäaikaiset kerrosnaapurit, tunnetut musiikkimiehet Erkki ja Paavo Rautio.

[Kirjaltaja Leivon vierailu](#)

Kahvitarjoilun yhteydessä puhui rovasti Hannu Kotilainen, Aunen pikkuserkku, joka rakensi sanansa aiheen "Kyyneleet, surun ja ilon" ympärille. Hän kertoi ensin värikkäästi nyt satavuotiaalta Aunelta aikaisemmin kuulemiaan tapahtumia menneen vuosisadan alusta. Erityistä hilpeyttä kuulijoissa herätti juttu kummisetä Eino Leinon kesäisestä yllätysvierailusta Kotilan huvilalle Heinäveden Varisveden rannalla. Kotiapulainen oli näet ilmoittanut isäntävälle, että Heinävesi-laivasta oli astunut laiturille eli rykiin herra joka oli ilmoittanut olevansa "kirjaltaja Leivo"!

Koskettavan puheensa päätteeksi Hannu-rovasti antoi kuulijoille matkaevääksi värssyn: "Joka aamu on armo uus". Tilaisuuden lopuksi laulettiin yhdessä "Maa on niin kaunis".

Sukuseurassa alusta alkaen

Mainittakoon, että äitini ja 13-vuotias Ilmo veljeni olivat sukuseuramme perustamiskokouksessa, joka järjestettiin ukkini Oton syntymäpaikalla Heinäveden Kotilanmäellä 26.-27.6.1954. Samoin äitini pikkusisko, 1903 syntynyt laulaja-näyttelijä Eeva oli tyttärensä Anjan kanssa samassa tilaisuudessa. Aune ja Eeva lienevät nyt melko varmasti sukuseuramme iäkkäimmät jäsenet.

Kun sukuseuramme juhli kesällä 1994 Heinävedellä 40-vuotista toimintaansa, äitini patisti minut juhlatilaisuuksiin mukaan. Eikä kokemus ollut minulle mitenkään vastenmielinen. Päinvastoin, minulla on ollut erittäin mieluisaa olla mukana sukuseuramme toiminnassa.